

A watercolor illustration of a tea set. In the center is a dark teapot with a lid and a handle. To its left is a glass jar with a lid. To its right is a blue cup on a saucer. The background is a soft, abstract wash of colors, including yellow, blue, and brown, suggesting a window or a wall. The overall style is soft and artistic.

BETTY NEELS

Häärberi peretütar

Betty Neels
The Daughter of the Manor
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1997 by Betty Neels
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07350318
ISBN 978-9949-82-259-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Pont Magna küla, mis oli surutud Mendipi mägede vahele, sai veebruarikuisest ilmast oma osa. Lörtsine, jääne vihm, kõle tuul ja terav külm olid muutnud teed ja teerajad liuväljadeks, nii et tüdruk, kes küla poole kõndis, astus edasi ettevaatlikult.

Ta oli pikk tüdruk kauni näo ja paksude tumedate juustega, mis olid villase mütsi all, ning ta kena figuur oli vana tviidmantli all peidus. Jalas olid tal tugevad kummisaapad – sellise ilmaga sobivad, aga vaevalt küll midagi ilusat.

Tee ta ees tegi käänaku ja tüdruk tõstis äkki pilgu, kui välja ilmus üks auto, ning ta ei näinud külmunud kõrgendikku jalge all, komistas, kaotas tasakaalu ja kukkus äkki kohmakalt istuli.

Auto aeglustas käiku ja jäi seisma ning juht astus välja, aitas tüdruku ilma vähimagi pingutuseta jalule ja märkis leebelt: „Te peaksite jalge ette vaatama.“

„Muidugi vaatasin ma jalge ette.“ Tüdruk seadis mütsi otseks. „Teil pole vaja nurga tagant nii vaikselt välja ilmuda...“

Ta tõmbas mantli kõvemini ümber ja kortsutas kulmu, sest ta kehal andsid end tunda mitmed valusad kohad.

„Kas ma võin teile küüti pakkuda?“

Tüdruk sai aru, et näib meest lõbustavat, ja ütles külmalt: „Te lähete vastassuunas.“ Ja lisas: „Kas olete siin võõras?“

„Ee-jah.“

Ehkki tüdruk ootas, polnud mehel rohkem midagi öelda; ta ainult seisis ja vaatas tüdrukut ning viimane ütles asjalikult: „Noh, tänan, et seisma jäite. Head aega!“

Kui mees ei vastanud, vaatas tüdruk talle otsa ja nägi, et teine naeratab. Ta oli hea välimusega – enamgi veel, ilus: täiuslik nina, kindel suujoon ja väga sinised silmad. Tüdruk leidis, et nende pilk ajab ta segadusse.

„Palun vabandust, kui ma olin ebaviisakas. See oli nii ootamatu.“

„Mulle ka,“ vastas mees.

Kohane märkus, mõtles tüdruk, kui mehest eemale kõndis, aga see oli kõlanud nii, nagu oleks ta midagi hoopis muud mõelnud. Kui tüdruk kurvi juurde jõudis, vaatas ta tagasi. Mees seisis ikka veel seal ja jälgis teda.

Pont Magna polnud suur küla; seal oli palju rohelist ja kirik oli pisut liiga suur, peatänavat ääristasid külapoed koos postkontoriga ning mõlemal pool teed olid kenad

majakased. Paar kõrvaltänavat viisid teiste majade ja kümme-konna suurema hoone juurde: kirikla, vana kapten Morrise maja ja tänava kaugemas otsas mitmed mugavad elamud, mis kuulusid pensionieas paaridele. Vaikne koht vaikes maakonnas, Wells lõuna, Frome ida ja Bath põhja pool.

Küla ümbritsesid talud ja suured põllud. Kuna see oli maanteest kaugel, sattusid turistid siia harva, ja sellisel aastaajal oleks see küla võinud olla ükskõik kui kaugel mingist asustatud kohast. See elas oma rõõmsameelset elu; inimesed olid seltskondlikud ja räägiti kuulujutte – proua Pike'i poes, sest see oli ainus kohtumiskoht.

Praegu oli seal mitu prouat, kes seisis, korvid käevangus, ja kuulasid poepidajat – ta oli tugeva keha ja reipa loomuga, tal olid säbrus hallid juuksed ning väikesed terava pilguga silmad.

„Tal hakkas halb, äkisti!“ hüüatas ta. „Noh, me kõik teadsime, et ta läheb pensionile, eks ole, ja tuleb uus arst? Kõik oli korraldatud, eks ole? Ma nägin teda, kui ta käis kohta üle vaatamas. Kena mees.“ Ta naeris. „Siin on meil tema jaoks palju naispatsiente, kes ootavad, et nad läbi vaadataks. Tal on ilus auto kah veel.“

Naine naeratas oma kuulajatele. „Ma polekski teda oma silmaga näha saanud, kui poleks Wellsi juurest tulnud ja peatunud, et doktor Flemingilt tablette tuua. Seal ta oligi, tore mees. Ma arvan, et ta võtab nüüd üle, pärast seda kui doktor Flemingil halb hakkas ja ta haigemajja viidi.“

Selle huvitava uudise üle mõtiskleti, kuni tehti iga-suguseid oste, aga lõpuks läks minema ka viimane klient, jättes proua Pike'i oakonserve ritta seadma ja küpsise-pakke ringi paigutama. Ta pööras pilgu oma tüütult tegevuselt, kui uks avanes.

„Preili Leonora – käisite jalutamas? Ja maapind on tõesti vastik. Oleksite võinud helistada, Jim oleks teid koju ära viinud.“

Tüdruk tõmbas mütsi peast ja vabastas lokkis juukse-pahmaka. „Hommikust, proua Pike! Ma tahtsin jalutada, ehkki on selline kole ilm. Ema soovib paari asja – hea vabandus, et välja minna...“

See mind ei üllata, mõtles proua Pike; vaene noor daam, kinni selles suures sünges majas koos oma ema ja isaga, ja ta noormeest pole seal peaaegu kunagi. Ta peaks väljas tantsimas käima.

Proua ütles: „Las ma võtan teie nimekirja, preili, ja otsin kõik välja. Proovige neid õunu, kuni ootate. Loo-dame, et see ilm läheb mööda, et saaksime natuke ringi liikuda. See teie härra Beamish tuleb nädalavahetuseks siia, eks?“

„Noh, ma ei usu, kui teed paremaks ei lähe.“ Tüdruk keerutas sõrmes üksildast teemanti ja näis hetkeks kurb. Aga vaid hetkeks. „Aga ma arvan, et kevad tuleb väga ilus...“

Proua Pike, kes parajasti juustu kaalus, tõstis pilgu. „Kas siis on pulmad?“ päris ta.

Leonora naeratas. Proua Pike oli küla klatšimoor, aga ta polnud pahatahtlik, ja ehkki ta rääkis edasi kõik, mis

ta oli kuulnud, ei liialdanud ta kunagi. Ta oli tore vana-proua ja Leonora oli tundnud teda peaaegu kogu elu.

„Me pole veel otsustanud, proua Pike.“

„Mulle meeldivad lihavõtteaegsed pulmad,“ ütles proua Pike. „Meie abiellusime lihavõtte esmaspäeval – see oli ilus päev.“ Ta naeris. „Me olime vaesed nagu kirikurotid. Aga see polnud tähtis.“

Tonyle oleks see küll tähtis, mõtles Leonora; mees oli linnas mingi tegelane, teenis raha ja kavatses veelgi rohkem teenida. Leonora oli üles kasvanud, ümbritsetuna väärtuslikest, ent kulunud asjadest vanas majas, mis oli kiiresti lagunemas. Tal oli harjumus iga penni lugeda. Tony iha raha teenida tundus tark ja üpris heidutav, sest see võttis ära nii suure osa mehe elust. Isegi oma harvadel külaskäikudel tüdruku koju oli tal portfell kaasas ja ta rääkis pidevalt telefoniga.

Leonora aeg-ajalt protesteeris leebelt ja mees käskis tal maha rahuneda, sest ta pidi turgudega kursis olema. „Minust saab miljonär – multimiljonär,“ ütles ta tüdrukule. „Sa peaksid olema tänulik, kallid – mõtle kõigile neile ilusatele riietele, mis sa saad endale osta.“

Vaadates oma tviidseelikut ja kummikuid, arvas Leonora, et ilusate riiete puudumine ajas Tonyt vahel närvi, ja mõtles, mida mees temas nägi, et armastas teda nii palju, et abielluda. Perekonnanimi, võib-olla – neil polnud päritud tiitlit, aga nimi oli vana ja lugupeetud – ja maja oli ikka veel olemas, samuti maa selle ümber. Tema isa ei loobuks kunagi kummastki.

See mõte hirmutas teda, aga ta heitis selle kiiresti kõrvale kui rumaluse. Tony armastas teda, ta kandis mehe kingitud sõrmust, nad abielluvad ja seavad end sisse. See kõik tundus praegu pisut ähmane, aga ta lootis, et nad ei pea Londonis elama. Mehel oli seal korter, mida Leonora polnud kunagi näinud, aga mille kohta Tony kinnitas, et loobub sellest, kui nad on abielus. Ja ta oli öelnud, et kui nad on abielus, siis teeb ta tüdruku kodu jälle selliseks, nagu see esialgu oli.

Kui Leonora protesteeris, et isa ei pruugi seda lubada, oli mees talle kannatlikult selgitanud, et sellisel juhul kuulub ta perekonda ja kindlasti lubab Sir William tal hoolitseda selle eest, et maja ja maa oleks korras, nagu nende kodu olema peab. „Pealegi,“ oli ta öelnud, „lõpuks saab sellest kodu meie pojale – su vanemate lapselapsele...“

Leonora polnud seda kunagi isale ega emale maininud. Nii Tony moodi, mõtles ta kiindunult – ta on suuremeelne ja hoolitsev, valmis kulutama raha tema kodu kordategemisele...

Proua Pike'i hääl katkestas ta mõtted. „Kas roosa või punane lõhe, preili Leonora?“

„Oh, roosa, proua Pike – kalakoogid, teate.“

Proua Pike noogutas. „Need on väga maitsvad.“ Nagu ülejäänud küla, teadis ka tema, kui vähe oli Crosby perekonnal raha. Palju raha polnud neil kunagi olnud ja Sir William oli kaotanud peaaegu kõik, mis alles oli, mingis finantskrahhis. See oli kohutav eba-

õiglus, aga hea, et preili Leonora noormehel oli palju raha.

Ta pani toiduained kotti ja vaatas, kuidas Leonora mööda jäist tänavat kõndis. Tüdruk oli juuksed mütsi alla pannud ja tööpoolest, selja tagant nägi ta välja nagu hulkur. Ainult siis, kui ta nägu näed, mõtles proua Pikes, saad aru, et midagi sellist ta pole.

Leonora läks koju ühest kõrvaluksest. Neid oli mitu; maja, mille kõige vanem osa oli tõesti väga vana, oli saanud jõukamatel aegadel lisaruumi juurde ja sel oli soliidne George'i-aegne fassaad uhkete uste ja suurte akendega. Tagaosas olid mitmed põlvkonnad lisanud toa siia, koridori sinna, mõne kasutu trepi, igasuguse suuruse ja kujuga aknaid, ning kõikjale sai lisauste kaudu.

Uks, millest Leonora sisse astus, viis läbi hämara, üsna niiske koridori kööki – see oli suur ruum, kus asus tohutu kapp, täksitud laud, kuhu ümber mahtus istuma üle kümne inimese, valik tasse ja ridade viisi riuleid, millel olid potid-pannid. Koer tukkus ahju juures, aga tõusis püsti, raputas end ja tuli tüdrukule vastu, kui ta oma koti lauale asetaski.

Leonora kummardus koera silitama, kinnitades talle, et kahtlemata tuleb lihamüüja auto ja tema jaoks on kont. „Ja kui läheb natuke soojemaks, siis teeme ühe korraliku jalutuskäigu,“ lubas ta loomale. Koer oli vana labrador ja kiire jalutuskäik väikeses pargis maja taga oli kõik, millega ta halva ilmaga hakkama sai.

Köögi teises otsas avanes uks ja sisse astus lühikest kasvu paks naine, triibuline kass sabas, ning Leonora pööras ringi ja naeratas talle.

„Väljas on õudne ilm, Nanny. Ma viin Wilkinsi aeda, las teeb ühe kiire jooksu.“ Ta heitis pilgu kellale. „Söön lõunat siis, kui tagasi tulen.“

Naine noogutas. Tal oli kena sõbralik nägu, punaste põskedega ja kortsuline, ning hallid juuksed korralikus krunnis. „Ma lõpetan üleval ära. Ma teen kohvi – see on pliidi peal soojas, kui tulete.“

Wilkins ilmast eriti ei hoolinud, aga kõndis kuulekalt mööda teerada, kus tellismüüris avanes uks parki – see oli üsna tagasihoidlik; väike jõeke jooksis pargiserval ning siin-seal olid väikesed puudesalud. Nad läksid jõeni ja seejärel pöördusid tagasi kodu poole.

Ehkki maja oli erineva kõrgusega katuste ja omavahel sobimatute akende segadik, oli sellel oma võlu, isegi talvekuudel. Muidugi olid paljud ruumid praegu kinni, aga Leonora arvas, et kui kooruvat värvi ja pragusid mitte eriti lähedalt vaadata, avaldab maja üpris palju muljet. Ta armastas seda, iga selle pragu ja katkist plaati, iga niisket seina ja kriuksuvat põrandalauda.

Tagasi köögis, pühiti Wilkinsi käpad puhtaks ja keha hõõruti käterätikuga soojaks ning koer asus jälle pliidi ette. Leonora riputas mantli ukse juurde nagisse, vahetas kummikud kulunud susside vastu ja hakkas söögiks valmistuma – supp juba mulises pliidil, lisaks oli juustu-suflee ja juust küpsistega.